

Az eladott árúk átvételét elismerő úgynevezett bárcakönyvek, mint kereskedelmi könyvek esnek illeték alá. (Közigazgatási Bíróság 1762. sz. elvi jelentőségű határozata.) A most illetékezett „bárcakönyvek” panaszosnak a fellebbezésben foglalt előadása szerint arra szolgálnak, hogy azokban panaszos az általa eladott árukat bejegyzi s azoknak vevők részéről történt átvételét elismerteti.

Ezekre tehát az 1920:XXIV. t.-c. 5. §. 7. bekezdésében biztosított illetékmentesség nem alkalmazható, mert azokban szorosan vett üzleti események jegyeztetnek fel, s nem munkásoknak átadott anyag beírásáról szóló bejegyzési könyvek.

De nem alkalmazható azokra az 1920:XXIV. t.-c. 10. §. 5. pontja, illetőleg a 163.600/1926. P. M. sz. rendelet 20. §. 5. bekezdése sem.

Amint az 1920:XXIV. t.-c. végrehajtása tárgyában kiadott 7.920/1920. P. M. számú rendelet 15. §. nyolcadik bekezdése kifejezi, az említett törvény 10. §. 5. pontja az ill. díjj. 15. tételben a „Beírási könyvecskek” vezérszó alatt és a 84. tétel B. e. pontjában említett könyvek illetékéről kívánt rendelkezni.

A 163.600/1926. P. M. számú rendelet 20. §. 5. bekezdése ezeket a könyveket „bevásárlási könyv”-nek nevezi.

Tehát nyilvánvaló, hogy az itt illetékezett könyvek ezek közé nem sorozhatók.

A panasznak a feltételelesen illetékmentes kereskedelmi leveleknek tekinthetésére, — valamint az üzletfelekkel szemben fennálló követelések, vagy az azok kiszámításához szükséges számadatok törlését tartalmazó kimutatásokra vonatkozó érvelése minden alapot nélkülöz, — mert az illetékezett iratok nem levelek — s nem is az üzletfelekhez irányított kimutatások, hanem a panaszos használatára és üzleti események feljegyzésére szolgáló könyvek.

Ezek miatt a kérdéses könyveknek mint kereskedelmi könyveknek az illetékezését helyesnek kellett elfogadni.

A 2000, illetve most már 5000 P-t meghaladó pertárgy értékétől az egyezségi illeték is mindenkor kiszabás útján készpénzben fizetendő. (Közigazgatási Bíróság 176. sz. jogegységi megállapodása.) Az 1914. évi XLIII. t.-c. 45. §-ának 2. bekezdése értelmében az egyezségi illetéket nem csak akkor kell kiszabás alapján készpénzben fizetni, ha az egyezés útján járó illeték 60 K-t (most 30, illetve 50 P-t) meghalad, hanem általában mind azokban az esetekben, amikor az ítéleti illeték készpénzben jár. Az említett törvényszakasznak ezt a határozott rendelkezését nem módosította az 1920:XXIV. t.-c. 35. §-a, sem pedig valamely későbbi törvény vagy törvényes felhatalmazás alapján kiadott rendelet sem. Minthogy pedig nem vitás, hogy a 2000 P-t meghaladó pertárgy értékétől az ítéleti illeték minden esetben kiszabás alapján készpénzben jár, nem lehet vitássá tenni azt sem, hogy 2000 P-t meghaladó pertárgy értékétől a bírói egyezés után járó illetéket is kiszabás alapján szintén készpénzben kell fizetni. Az azonos fizetési mód igazolására, illetve erősítésére, nem